

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: N O H E J L, spol. s r.o.**, IČ: 254 14 071, se sídlem Nové Kopisty č. p. 164, 411 55 Terežín, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí č. p. 233/1, 412 01 Litoměřice, proti **žalovanému: F i n a n č n í m u ú ř a d u p r o Ú s t e c k ý k r a j**, se sídlem Velká Hradební č. p. 61, 400 21 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 7. 12. 2012, č. j. 156273/12/196940506917,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Věc **s e p o s t u p u j e** k vyřízení Odvolacímu finančnímu ředitelství.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce **3.000,-Kč**, a to do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 12. 2012, která byla zdejšímu soudu v zákonem stanovené lhůtě doručena prostřednictvím držitele poštovní licence dne 2. 1. 2013, domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 7. 12. 2012, č. j. 156273/12/196940506917, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně, aby byla odložena daňová exekuce prodejem nemovitosti nařízená exekucním příkazem Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 3. 8. 2004, č. j. 8049/04/196940/6875, z důvodu, že se šetří skutečnosti rozhodné pro její zastavení.

Na tomto místě soud považuje za potřebné uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), musel se zdejší soud předně vypořádat s otázkou, který správní orgán v oblasti výkonu správy daní je žalovaným od 1. 1. 2013. Dle ust. § 19 odst. 1 zákona o finanční správě byly mimo jiné s účinností od 1. 1. 2013 zrušeny všechny finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o územních finančních orgánech“). V souladu s tímto ustanovením byl tudíž kromě jiného zrušen Finanční úřad v Litoměřicích, jenž vydal žalobou napadené rozhodnutí. V souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se územními finančními orgány, které jsou uvedeny v rozhodnutích vydaných při správě daní, rozumí orgány finanční správy, jež jsou příslušné od 1. 1. 2013 dle zákona o finanční správě.

Dle ust. § 1 odst. 2 zákona o finanční správě se jako orgány finanční správy s účinností od 1. 1. 2013 také zřídily finanční úřady, které jsou v soustavě správních orgánů pro výkon správy daní nejnižším článkem této soustavy. Nově zřízené finanční úřady vykonávají

působnost na území vyššího územního samosprávného celku, jehož název je součástí názvu finančního úřadu. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno Finančním úřadem v Litoměřicích, tj. úřadem, který v rámci úřadů zřízených dle zákona o územních finančních orgánech byl hierarchicky nejnižším článkem, je zjevné, že žalovaným s účinností od 1. 1. 2013 je finanční úřad zřízený dle zákona finanční správy, a to konkrétně Finanční úřad pro Ústecký kraj. Tento finanční úřad vykonává územní působnost v rozsahu územní působnosti zrušeného Finančního úřadu v Litoměřicích (viz ust. § 8 odst. 2 zákona o finanční správě) a zároveň se též jedná o nejnižší článek nově zřízené soustavy orgánů finanční správy. V této souvislosti soud považuje za příléhavé zmínit, že z ust. § 10 odst. 1 písm. f) zákona o finanční správě ohledně věcné působnosti finančních úřadů vyplývá, že (toliko) finanční úřad vybírá a vymáhá peněžitá plnění, která uložily orgány finanční správy. V tomto směru se jedná o obdobnou pravomoc, kterou do 31. 1. 2012 vykonával Finanční úřad v Litoměřicích v obvodu své územní působnosti. Předestřený závěr je současně podepřen i ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dle tohoto ustanovení je nezpochybnitelné, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, což v tomto konkrétním případě je Finanční úřad pro Ústecký kraj.

Žalobkyně se tedy předmětnou žalobou domáhala zrušení správního rozhodnutí původního žalovaného ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Před vlastním projednáním věci byl soud ovšem nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. a) s. ř. s.

V ust. § 68 písm. a) s. ř. s. je zakotveno, že žaloba je nepřipustná tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že soud návrh (žalobu) usnesením odmítne, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

V daném případě je žalobou brojeno proti rozhodnutí původního žalovaného Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 7. 12. 2012, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně, aby byla odložena daňová exekuce prodejem nemovitosti nařízená exekucním příkazem ze dne 3. 8. 2004, přičemž návrh žalobkyně byl podán ve smyslu ust. § 181 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s poukazem na to, že se šetří skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce. V poučení žalobou napadeného rozhodnutí původní žalovaný výslovně uvedl, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky (§ 181 odst. 4 daňového řádu).

V posuzované věci se soud ovšem neztotožnil s vyhodnocením žalobou napadeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně jakožto daňového dlužníka na odložení daňové exekuce z důvodu šetření skutečností rozhodných pro zastavení daňové exekuce, jak jej učinil původní žalovaný, a tedy že toto rozhodnutí lze chápat jako rozhodnutí o odložení daňové exekuce ve smyslu ust. § 181 odst. 3 daňového řádu. Soud naproti tomu zaujal názor, že na předmětné rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na odložení daňové exekuce, nelze nazírat jako rozhodnutí o odložení daňové exekuce ve smyslu ust. § 181 odst. 3 daňového řádu. To má pak ale za následek to, že v daném případě nebyl prostor pro aplikaci

ust. § 181 odst. 4 daňového řádu o vyloučení možnosti podat proti takovému rozhodnutí opravný prostředek a takové rozhodnutí tedy v souladu s ust. § 109 odst. 1 daňového řádu bylo možné napadnout odvoláním.

Podle ust. § 181 odst. 3 daňového řádu platí, že rozhodnutí o odložení, jakož i o pokračování v odložené daňové exekuci, nebo rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se doručuje všem příjemcům exekučního příkazu. Jde-li o částečné zastavení daňové exekuce, doručuje se rozhodnutí pouze dlužníkovi a plátcí mzdy, poskytovateli platebních služeb nebo jinému poddlužníkovi (dále jen „poddlužník“), kterého se částečné zastavení týká. V odst. 4 téhož paragrafu je pak stanoveno, že proti rozhodnutím podle odstavce 3 nelze uplatnit opravné prostředky.

Při učinění závěru, že předmětné rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na odložení daňové exekuce nelze považovat za rozhodnutí o odložení daňové exekuce ve smyslu ust. § 181 odst. 3 daňového řádu a tudíž je proti němu v souladu s ust. § 109 odst. 1 daňového řádu přípustné odvolání, soud vycházel z názorů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012 – 24, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2627/2012 a také na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mj. dovodil, že „z daňového řádu vyplývá, že správce daně může daňovou exekuci zastavit z úřední povinnosti nebo na návrh příjemce exekučního příkazu, jsou-li dány důvody vymezené v § 181 odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se pak doručuje daňovému dlužníkovi a všem ostatním příjemcům exekučního příkazu. Daňový dlužník, jakožto jeden z příjemců exekučního příkazu, je tedy oprávněn podat návrh na zastavení daňové exekuce [např. z důvodu promlčení, resp. prekluze práva vymáhat daňový nedoplatek podle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu], na jehož základě správce daně zváží, zda jsou či nejsou dány důvody pro zastavení exekuce. Shledá-li správce daně návrh daňového dlužníka důvodný, rozhodne o zastavení daňové exekuce; stejně tak může správce daně rozhodnout o zastavení daňové exekuce z důvodu zániku práva vymáhat nedoplatek z úřední povinnosti. Rozhodnutí o zastavení daňové exekuce doručí správce daně v souladu s § 181 odst. 3 daňového řádu; proti takovému rozhodnutí nebude přípustné odvolání, neboť správce daně plně vyhověl návrhu daňového subjektu a rozhodl v jeho prospěch (přiměřeně srov. např. § 98 odst. 4 daňového řádu upravující sjednání daně, § 140 odst. 4 a § 144 odst. 4 daňového řádu upravující vyměření a dodatečné vyměření daně, § 155 odst. 4 upravující vratitelný přeplatek). Oproti tomu rozhodnutí správce daně, jímž zamítne návrh daňového dlužníka na zastavení daňové exekuce z důvodu promlčení, resp. prekluze práva vymáhat daňové nedoplatky podle § 181 odst. 2 daňového řádu, doručí správce daně pouze daňovému subjektu, jak ostatně učinil v projednávaném případě. O takovémto rozhodnutí není důvodu vyvozovat ostatní příjemce exekučního příkazu, neboť se ke dni vydání rozhodnutí na dosavadním způsobu provádění exekuce ničeho nemění. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce tedy nelze chápat jako rozhodnutí o zastavení daňové exekuce ve smyslu § 181 odst. 3 daňového řádu. Správnost závěrů vyslovených správcem daně v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce podaného daňovým dlužníkem je možné napadnout řádným opravným prostředkem (§ 109 odst. 1 daňového řádu), neboť zákon podání odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce nevyklučuje. Takový závěr navíc plně odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu i subsidiaritě soudního přezkumu správních rozhodnutí.“ (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005 - 45, dostupný na www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „opravný prostředek (odvolání) je vyloučen tam, kde je žadateli (odvolateli) zcela vyhověno anebo tam, kde jeho užití výslovně zákon vylučuje. (...) z § 65 odst. 5 [zákona o správě daní a poplatků] lze dovodit, že je-li vyhověno žádosti o prominutí daňového nedoplatku, pak je odvolání nepřípustné (je-li vyhověno, není proti čemu

brojit). Jinak je tomu však v případě nevyhovění žádosti o prominutí nedoplatku na dani správcem daně. V takovém případě je nutno užití opravného prostředku připustit.“; obdobný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1472/2008 Sb. NSS).

Z výše předestřených závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012 – 24, mající návaznost na jeho předchozí judikáty k problematice opravných prostředků v daňovém řízení, je tak patrné, že charakter pozitivního a negativního rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce je odlišný. Kromě rozdílů vyplývajících z možnosti či nemožnosti podání řádného opravného prostředku proti danému rozhodnutí se liší i okruh subjektů, jimž jsou tato rozhodnutí doručována. Možnost podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o zastavení exekuce podle § 181 odst. 4 daňového řádu je daňovému dlužníku odňata pouze v případě pozitivního rozhodnutí o zastavení daňové exekuce. Rozhodnutí, jímž správce daně zamítne žádost daňového dlužníka na zastavení exekuce z důvodu promlčení, resp. prekluze práva vymáhat daňový nedoplatek, není rozhodnutím ve smyslu § 181 odst. 3 daňového řádu, a proto je proti němu odvolání přípustné (§ 109 odst. 1 daňového řádu). Tyto závěry lze přitom v plné míře vztáhnout i na rozhodnutí o odložení daňové exekuce, když toto rozhodnutí je kvalitativně stejné povahy jako rozhodnutí o zastavení daňové exekuce s ohledem na společnou právní úpravu obsaženou v ust. § 181 daňového řádu.

Soud tedy shrnuje, že možnost podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o odložení daňové exekuce podle § 181 odst. 4 daňového řádu je daňovému dlužníku odňata pouze v případě pozitivního rozhodnutí o odložení daňové exekuce. Pokud správce daně zamítne žádost daňového dlužníka o odložení daňové exekuce, nejedná se o rozhodnutí ve smyslu ust. § 181 odst. 3 daňového řádu, a proto je proti němu odvolání ve smyslu ust. § 109 odst. 1 daňového řádu přípustné.

Správce daně tedy s ohledem na výše uvedené žalobkyni nesprávně poučil o nemožnosti užití odvolání. Ta se proto obrátila na správní soud, ačkoliv správnost závěrů vyslovených správcem daně v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení daňové exekuce podaného daňovým dlužníkem bylo možné napadnout řádným opravným prostředkem (§ 109 odst. 1 daňového řádu), neboť zákon podání odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení daňové exekuce nevylučuje. V ust. § 46 odst. 5 s. ř. s. je přitom na tuto procesní situaci pamatováno, když je zde stanoveno, že podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.

V důsledku shora uvedených skutečností se soud tedy nezabýval námitkami žalobkyně směřujícími do merita věci, neboť správnost závěrů správce daně ve vztahu k námitkám ohledně splnění podmínek pro odložení daňové exekuce vznesené žalobkyní z pozice daňového dlužníka bude nejprve přezkoumána v rámci odvolacího řízení příslušným odvolacím orgánem stávajícího žalovaného, kterým je počínaje dnem 1. 1. 2013 Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Soud tedy posoudil předmětnou žalobu, která k němu byla podána žalobkyní, jako odvolání, neboť původní žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně žalobkyni poučil o nemožnosti podat odvolání. Proto soud v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na ust. § 68 a) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. žalobu pro nepřípustnost bez dalšího odmítl.

Současně soud ve výroku usnesení ad II. ve smyslu ust. § 46 odst. 5 s. ř. s. věc postoupil k vyřízení opravného prostředku Odvolacímu finančnímu ředitelství se sídlem v Brně, jako orgánu k jeho vyřízení příslušnému.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku usnesení ad III. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož návrh byl odmítnut před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění po 1. 9. 2011, ve výroku usnesení ad IV. rozhodl rovněž o vrácení žalobkyní zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,-Kč, který bude žalobkyni vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová